

Selvagtelse, og man opnaaer saagodtform aldrig Hensigten med den, som maa være den, foruden at straffe for den begaaede Forseelse, at forhindre dens Gjentagelse. Det er rigtigt nok sandt, hvad ogsaa er bemærket, at Forholdene ombord paa et Skib mellem Føreren og Mandstabet er noget anderledes end Forholdet paa Landjorden mellem Huusbonde og Lyende, og derfor troer jeg ogsaa, at Skipperens Myndighed maa være mere ubstrakt; hans Befalinger maae adlydes ubetinget, og det er maaskee naturligt og uundgaaeligt, at hans Myndighed undertiden bliver misbrugt; det er muligt at dette Forhold, ikke kan forandres, og jeg skal derfor lade dette staae hen. Men lad os dog ikke her i en ny Lov indføre en Paragraph, der virkelig giver enhver raa Skipper Ret til at anvende Tapp paa sit unge Mandstabs fra 5—20 Slag. Vi have faaet forelagt et Udkast til en Straffelovbog for Kongeriget; man vil af denne see, at de Straffe, som der foreslaaes anvendte paa unge Mennesker fra 15—18 Aar, ere ganske analoge med dem, som enhver raa Skibsfører uden videre kan bringe i Anvendelse paa sit unge Mandstabs. Jeg veed ikke, med hvilke Følelser de ærede Medlemmer i det Hele taget have læst denne Paragraph, men jeg har ikke kunnet læse den uden at komme i en vis Bevægelse ved Tanken om dette analoge Tilfælde, og denne Bevægelse er ikke bleven mindre ved at see paa de tilføiede Bestemmelser om, paa hvilken Maade Slagene skulle tildeles, om Dervedelsen af Vidner og Bestemmelsen om, hvilke Klædningsstykker det unge Menneske skal have paa, ret som om der var Tale om at straffe en mod den hele Samsundsorden begaaet Forbrydelse, og ikke om at tildele en Røvelse for en undertiden ganske ubetydelig Forseelse. Jeg siger imidlertid ikke, at en Anvendelse af denne Straf, selv for ubetydelige Forseelser, vil blive almindelig Regel, tværtimod troer jeg, at det endogsaa sjældent vil blive Tilfældet, og jeg vil udtale dette til Ære for de mange brave, humane og oplyste danske Skibsførere; men jeg paastaaer, at saadanne Bestemmelser kunne komme

til Anvendelse, naar de staae i Loven, og de ville komme til Anvendelse, saasandt som der er braadne Kar i alle Lande og i alle Forhold. Det er sandelig haardt at tænke sig, at oplyste og dannede Familiers Dørn skulle blive udsatte for en saadan raa Behandling, og det mange Gange for en ituslagen Tullerken eller et ituslagnet Fad, thi der staaer udtrykkelig, at Skipperen kan anvende Straffen, „naar han dertil finder Anledning“. Jeg skal endnu kun tilføie, at det vistnok af Alle maa ansees for ønskeligt, om det efterhaanden vilde blive mere almindeligt, at de bedre stillede, de mere velhavende og dannede Classer sende deres Sønner ind paa den Vej i Livet, om hvilken Digteren allerede i det forrige Aarhundrede har sagt os, at den altid har været „de Danstes Vej til Roes og Magt“, men jeg troer sandelig, at naar vi vedtage saadanne Lovbestemmelser, træde vi hemmende op derimod og sætte alle saadanne Forhold tilbage til en tidligere Tid. Jeg kan forestille mig, at mangen kjerlig Fader og mangen søm Moder da med Rædsel vil tænke sig, at det Barn, de have opdraget kjerlig og godt og bibragt gode Kundskaber, skal gaae ud i Livet paa en Vej, hvor det, foruden for mange Farer saavel i pphysisk som i moralisk Henseende ogsaa er udsat for en Skipperes Vilkaarlighed og for i Anledning af ubetydelige Forseelser at blive idømt Straffe, der svare til Straffene for egentlige Forbrydelser, begaaede af Mennesker i samme Alder her paa Landjorden. Dersom man troer, at corporlig Straf er et nødvendigt Onde ombord i et Skib for at opretholde Skipperens Myndighed, er jeg ganske bestemt af en modsat Mening. Jeg kender mangen brav Skibsfører, der aldrig har slaaet et Slag, ja, som ikke engang har fundet det nødvendigt at bruge den tordnende Tiltale eller den Række af Eder, som Mange troe ere fornødne for at sætte sig i Respect, og jeg kan forsikre det ærede Thing om, at under saadanne Mænd, der søge at vinde deres Undergivnes Hengivenhed ved en human Behandling, fare de dygtigste og braveste Søfolk, vi have i den